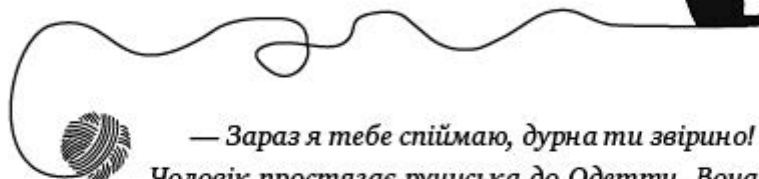

*Усім бабусям цього світу.
Ким ми без вас були б?*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Пролог Я герой. Чи ні?

— Зараз я тебе спіймаю, дурна ти звірино!
Чоловік простягає ручиська до Одетти. Вона налякано забивається далеко у куток. Та марно: той чоловіча ось-ось схопить її. Принаймні він у цьому певен. Утім, він не очікував, що тут нагоджуся я — Вінстон Черчилль, кіт без страху і догани! Якусь хвилю я оцінюю відстань, а тоді стрибаю. Безстрашно і небоязко! За частку секунди опиняюся на плечах злочинця. Він смердить цигарковим димом, а ще — ялинкою! Тобто тою штукаю, яку Вернер завжди притягує у квартиру до Різдва. Дивовижно! Щоправда, на роздуми про різдвяні деревця мені бракує часу, бо той тип починає очманіло тіпатися, щоб позбутися мене. Рішуче випускаю пазурі йому на щоку.

— Йой-йой! Що це?

Він забирає лабету від Одетти й намагається ухопити мене. Та йому не вдається мене спіймати, бо я надто вправний. Одетта, найгарніша біла кішка з-поміж усіх, вискакує зі свого кутка.

— Тікай, Одетто, тікай геть! — кричу я їй. — Я відверну його увагу!

— Ні, Вінстоне, я тебе не залишу!

— Ну ж бо, біжи! — волаю я, а втім, моє маленьке котяче серце мало не вистрибує з грудей від радості, адже Одетта хоче залишитися зі мною. Поки той парубійко мене не скинув, завдаю йому ще одного верткого удару. Він голосить і влучає у мене.

— Ох, Вінстоне, — шепоче Одетта, — ти...

...так погладшав! Посунься!

ПОГЛАДШАВ? Одетто! Що в біса таке? Я розплющю очі й розгублено витріщаюся на Одетту. Як вона може так мене образити? Я ж її герой і рятівник!

Дозвольте відрекомендувати
вам коґа Вінґтона, дівчачого
горадника. У жодному разі
не домашнього ґигра!

Це не Одетта мене так зухвало образила.

Це мій людський співмешканець, професор Гаґедорн, який, схоже, хоче сісти. І то — на канапу, де лежу я і дивлюся сон про те, як рятую Одетту від якогось поганця. Лайно! Це був такий чудовий сон, і я так хотів довідатися, що про мене думає Одетта. Адже у реальному житті ми нечасто спілкуємося. Бо ж я живу тут, на третьому поверсі на Гохаллеє, 106а, а Одетта здебільшого вештається на задвір'ї нашого будинку. За мить Вернер грубо відсовує мене вбік, а тоді плюхається біля мене на канапу. Яке нахабство! Ображено плигаю на підлогу. Якщо Вернер думає, що я дозволю йому зараз мене почухати, то дзуськи. У питанні пестоців я взагалі на нього не покладаюся. Принаймні тепер, бо віднедавна ми з Вернером живемо не самі у нашій великій квартирі в старому будинку у фешенебельному районі Гамбурґа Гарвестегуде. У нас, власне, з'явилися

дві дуже люб'язні співмешканки — Анна і Кіра. Анна працювала тут хатньою робітницею, але після втечі від свого хлопця живе з донькою Кірою в нас.

Ми з Кірою вже пережили разом неймовірну пригоду і, хоч я завжди думав, що геть не терплю дітей, стали найліпшими друзями. Ще одна причина залишити на каналі дурного Вернера і пошукати Кіру!

Біжу довгим коридором квартири. У його кінці — кімната для гостей, де тепер мешкає Кіра. Двері прочинені. Штурхаю їх носом, щоб зробити більшу шпарину, і прошмигую в кімнату. Кіра сидить за невеликим письмовим столом під вікном. Мабуть, виконує домашнє завдання. Стрибаю спершу на ліжко, а звідти — на стіл. Так, Кіра щось пише у шкільному зошиті.

— Привіт, Вінстоне! — весело гукає вона і чуває мене за вухами. Няв, оце достойне привітання! Плигаю Кірі на коліна й починаю муркотіти. Якщо вже мені не пощастило додивитися свій пречудовий сон, то принаймні я заслужив на щедрі пестощі. Муркочу голосніше.

— Так, мій пустунчику! Подобається тобі, еге ж? — Кіра усміхається. — До речі, Паулі й Том питали про тебе. Хотіли знати, як у тебе справи.

Паулі, яка, власне, називається Пауля, і Том — це однокласники Кіри і її найліпші друзі. Усі вони навчаються у 7-В класі Вільгельмівської гімназії. Ті двоє цілком нормальні — мав змогу пересвідчитися. Як мені це вдалося? Дуже просто: ми з Кірою обмінялися тілами, і якийсь час я був дванадцятирічною

дівчинкою. НЕМОЖЛИВО? Чистісінька правда! Ми навіть упоралися з одним мерзотником і вберегли Кіріну маму від величезних клопотів із поліцією, перш ніж знову помінялися тілами. Святі сардини в олії, то була захоплива історія!

Та все своєю чергою: кілька тижнів тому ми з Кірою опинилися на будівельному майданчику під час грози і в нас влучила блискавка — саме тієї миті, коли ми обоє схотіли стати кимось іншим. І наше бажання здійснилося! Коли ми очунали після удару блискавки, все було геть по-іншому: я, Вінстон, опинився у тілі Кіри; а вона, Кіра, враз стала чорним британським короткошерстим котиськом. І, що найдивовижніше, ми могли читати думки одне одного! Хоч останнє й було доволі доречним, та цей обмін нас не влаштував. Особливо мене, бо я мусив щоранку ходити до школи — спершу це було цілковите жахіття! Та огидна Леоні і її компанія намагалися занапастити мене. І їм це, можливо, вдалося б, якби не Том і Паулі. Дуже тішуся, що це завдяки мені вони подружилися з Кірою — зрештою, вони ж спочатку не знали, що я, власне кажучи, кіт, а Кірі, мабуть, ніколи не спало б на думку заприятелювати з ними. Тож я певним чином став дівчачим дорадником.

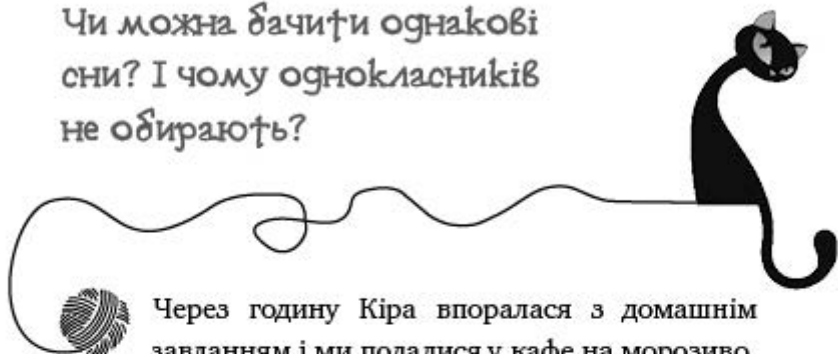
Попри цей захопливий досвід, я не хотів залишатися у Кіриному тілі до скону. Бо я ж чотирилапий, а не двоногий. Та як же нам скасувати той обмін? Коли видавалося, що жодної надії немає, Тому сяйнула чудова ідея, для якої ми навіть не потребували блискавки... Якщо коротко: це історія з хепіендом —

Кіра знову стала дівчинкою, а я — котом. Проте тепер ми, на жаль, не можемо читати думки одне одного. Хоча ми однаково добре ладнаємо. І тому Кіра знає, що мене страшенно втішила б зустріч із Томом і Паулі!

— Я замислила взяти тебе на нашу наступну зустріч. А вона *геть випадково* відбудеться сьогодні у кафе. Та спершу можемо зробити гак через задвір'я і навідати твоїх друзків. Чи подругу.

Кіра усміхається. Звісно, вона знає, яка Одетта дивовижна. Зрештою, ми доволі часто про це говорили, коли ще могли читати думки одне одного. Одетта — найгарніша кішка, яку я лише знаю. У неї білосніжне, шовковисте, блискуче хутро і смолянисті очі, в яких я насправжки міг би потонути. І хоча вона й дика дворова кішка, все ж це справжня пані. На жаль, вона довго вважала мене бундючним, пихатим і розніженим домашнім тигром. Утім, це повна дурня! Я розумний, а не зарозумілий — а це геть різне! Тому Кіра й радила, як мені принадити Одетту. І ті поради були збіса непогані. Тепер ми з Одеттою трішки знайомі, і якщо зустрічаємося у дворі, то справляємо балачку про такі дрібниці, як-от погода чи вечеря. Одначе героєм — як у моєму сні — Одетта мене, схоже, не вважає. *Поки що*. Бо я твердо вирішив це змінити!

Чи можна бачити однакові
сни? І чому однокласників
не обирають?

Через годину Кіра впоралася з домашнім завданням і ми подалися у кафе на морозиво. Звісно, зробивши гак через задвір'я. Кіра прихопила мисчину з курячою печінкою — це не лише одна з моїх улюблених страв, її охоче їсть і Одетта. А надто коли печінка свіжесенька, як оце зараз.

— Киць, киць, киць! — кличе Кіра моїх друзків і чимчикує до сміттевих баків. Тут місце зустрічі котів — власне, чи не єдине, куди майже весь день світить сонце. Тут доволі тепло й майже безвітряно. Отже, це чудове місце, щоб трохи розслабитися.

Та зараз тут немає ні Одетти, ні її друзів — Карамеля і Шипа. Однак про тих двох я не надто шкодую. Хоча я більше з ними не сварюся, як ще кілька тижнів тому, коли Кіра брала мене із собою на задвір'я, але найліпшими друзяками ми не стали. І ніколи не станемо, бо ми дуже різні: я — Вінстон Черчилль, чистокровний кіт шалено шляхетного роду, з виводку відомих британських короткошерстих, маю доглянуте смолянисте хутро і вишукані манери, а Шип

і Карамель — так би мовити, два звичайнісінькі при- блуди. Шип опасистий і посмугований, наче тигр, а Карамель має світло-коричневу розкуйовджену шерсть. Вони обоє такі недолугі. Дивно, що така пані, як Одетта, полюбляє їхнє товариство. Звісно, це свідчить про її характер: вона, попри своє безсумнів- не благородне походження, не надто мудрована для них обох. Тож Одетта не лише благородна, а й вели- кодушна. Інакше кажучи, просто чудова. Та, на жаль, зараз її тут немає.

— Киць, киць, киць! — знову гукає Кіра, а тоді ставить повну мисчину на дашок і роззирається дов- кола. — Де це твої друзі?

Я стрибаю на дашок і витягую шию. А тоді див- люся на Кіру. Вона правильно тлумачить мій погляд.

— Розчарований, еге ж? Ти хотів знову побачи- тися з Одеттою, правда? — Я голосно нявкаю, і Кіра сміється. — Маємо ще трохи часу. Коли вона зачує запах смачної поживи, то точно прийде. Зачекаємо ще хвильку, а тоді підемо на морозиво.

Вона простягає до мене руку й чухає поза вухами. Ням, чудово! Потягуюся і закидаю голову.

За мить чую, як хтось дріботить по двору. Одетта! Упізнав її нюхом! Хутко схоплююся й намагаюся прибрати презентабельного вигляду. Тож роблюся геть високим і випираю груди. Гадаю, зараз у мене елегантний вигляд. Принаймні сподіваюся на це!

— Привіт, Вінстоне, — кидає мені Одетта. — Ти недобре почувашся?

— Привіт, Одетто! Чому ти так вирішила?